Ч. 29. Неділя 8 (21) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Делеґаций. — Непокої на Балкані. — Росийско-японьска війна).

В четвер відбуло ся повне засіданє австрийскої Делеґациї, на котрім вела ся дальша дискусия над ординариюм військовим. Промавляв кн. Лобкович, котрий висказав міністрови війни і зарядови військовому признанє за їх діяльність і за пояснення, які дали в справі нових пушок. Що до народних моментів то доказував бесідник, що они дадуть ся дуже добре погодити з приналежностию до монархії. Ріжниці межи чувствами народними а загальними чувствами австрийскими не треба штучно викликувати. Бесідник висказав жаль по причині, що на Угорщині получено справи військові зі справами внутрішної політики. Кн Лобкович сказав дальше, що утворене самостійної угорскої армії вийшло би лиш на шкоду Угорщини а інтензивне плеканє мадярскої мови у війску не єсть оправдане. Не хочемо — казав бесідник — щоби нас мадяризовано за наші гроші. — Дел. Длужаньский домагав ся, щоби адміністрация військова увзглядняла в більшій мірі бажане і потреби населеня, іменно же населеня сільского. Бесідник вказував на важність урльопів підчас жнив для сільского населеня і поставив резолюцию жадаючу увільнення резервістів зі стану селяньского від вправ підчас жнив. Бесідник домагав ся удержаня недільного спочинку у війску та уґрував поправу відносин гр. кат. духовеньства військового. Промавляли ще делеґати ґр. Волод. Дідушицкий і др. Дулємба а опісля відложено засіданє до слідуючого дня.

З балканьского півострова надходять злові вісти. Після вістий наспівших до Константинополя борба з Альбанцями веде ся дальше. Шенсі-паша на чолі пяти баталіонів і артилериї стоїть на 16 кільометрів на полудне від Дякова. Иньше війско розділене в ріжних сторонах. Міст на ріці Дрині, десять кільометрів пониже Дякова, знищено, але неправда, мов би Альбанці машерували до Призрену. Валі зі Скопля, Шакір-паша, стоїть у Вересовици, бо дожидає приходу 10 баталіонів з артилериєю і кавалериєю. Ситуация в Дякові має бути критична, але кажуть, що непокої дадуть ся зльокалізувати.

З Білграду наспіла вчера вість, після котрої мало в Дякові прийти до нової борби межи Арнаутами а турецким войском, при чім розбито турецкі баталіони а Шенсі-паша має бути ранений. Внаслідок успіхів росте опір Арнаутів. Доси мало прилучити ся до ворохобні 30.000 Арнаутів.

Рівночасно надходять вісти, що в Сербії і Болгариї лагодять ся до нової ворохобні в Македонії. В Білграді мають збирати ся від кількох днів сильні відділи Чорногорців, котрі мають прилучити ся до сербских відділів призначених до Македонії.

Що діє ся тепер на поли війни, дуже трудно довідати ся, бо, видко, обі воюючі сторони хотять в як найбільшій тайні удержати рухи свого війска і маринарки та фальшивими вістями збаламутити одні других, а кореспонденти заграничних ґазет не можуть нічого довідати ся. То лиш здає ся бути певною річею, що японьскі торпедовці знову напали на Порт Артур і мабуть як першим разом заскочили Росиян несподівано. Один з японьских торпедовців заплив був навіть аж до самого порту і там підложив міну під якийсь росийский корабель, а відтак вернув щасливо назад. Росийский корабель авізовий має бути знищений. Коли би се дійстно правда була — а щось мусить в тім бути, бо ту вість подають з ріжних сторін, а з росийскої єї не заперечують — то був би се новий доказ непростимої байдужности росийскої маринарки. Оправдуванє не поможе тут нічого, що напад виконано підчас страшенної сніговиці і в ночи.

---

15)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин.)

(Дальше).

Аж до 1895 р. мешкав цісар, тоді ще король, зі своїм двором, що числить може яких два тисячі людий, в палаті званій Кіенґ-Пок, положеній в північній стороні міста і обведеній високими білими мурами, що окружають кілька гектарів землі. Серед городів і ставків з маленькими острівцями та купками дерев стоїть там богато домів для двірскої служби, зьвіздарів, гаремових жінок, таночниць і прибочної сторожі; середину займає згадана вже авдиенцийна сьвітлиця. Сам цісар займає скромне помешканє зложене з кількох комнат, в котрім аж до 1895 р. мешкав разом з королевою і наслідником престола. Якось на короткий час перед тим, як мали прийти Японці, впала одного дня з даху до єго комнати маленька гадина. Скликано зараз „Нієї цу“, значить ся міністерство церемоній, звичаїв і жертв, а король поспитав, що се може значити; єму сказали, що то злий знак і король перенїс ся зараз до другої палати. Ледви що він зі своїм двором примістив ся в новій палаті, як наспіла вість, що японьске войско вступило до краю. Король тоді перенїс ся чим скорше назад до старої палати.

Доки ще король мав при собі свою жінку, невеселе і повне трудів єго житє було ще якотако зносиме, бо она і єї свояки робили за него, а єму давали лиш підписувати всілякі розпорядженя, котрі самі укладали, та полишали єму лиш всілякі пусті формальности і дрібниці, котрими він виповняв свій час.

Аж прийшов страшний день 8 жовтня 1895, коли то убили королеву. Кажуть, що то японьский посол Міура наймив був убийників і що в змові з ним був батько короля, котрий завсігди держав сторону Японців, підчас коли королева і єї родина стояли по стороні Хінців. Наймлені убийники в спілці з правильним японьским войском впали до палати, убили варту стоячу перед помешканєм короля і добули ся до середини. Коли перепуджений король станув перед ними, почали они єго сіпати і тягати за собою, подерли на нім одіж та казали, щоби він повів їх до королевої. Коли він і наслідник престола, що тимчасом був прибіг, не хотіли того зробити, вхопили убийники наслідника престола за волосє і тягали єго по комнаті а відтак витрутили обох і пішли самі до горішних комнат. Там застали они доньку короля і кілька придворних дам. Зараз кинули ся на них, почали рубати мечами, тягали за волосє по комнаті, а наконець струтили зі сходів на долину. На крик і стукіт надбіг міністер королївского дому І Кіенґ ік, а змыркувавши, що королевій грозить небезпечність, побіг до неї і хотів єї намовити, щоби втікала. Але японьскі убийники побігли зараз за ним аж до комнати королевої. Міністер заступив собою королеву і розложивши руки, хотів єї боронити, за що посікли єму обі руки і так порубали, що він ледви ще заволік ся до короля і там впав неживий.

Королева втекла була до парку, але Японці зараз єї здогонили і стали єї рубати мечами. Она впала, але мала ще стілько сили, що спитала убийників, чи наслїдник престола жиє. Замість відповіди якийсь Японець станув їй колїнами на груди і вбив їй в тїло свій меч. Відтак занесли убийники ще дихаючу королеву на вільне місце в парку, облили єї нафтою, понаносили дерева довкола неї і підпалили!

Якої зневаги і упокореня бідний король опісля натерпів ся, не треба й казати. Японьске правительство відкликало опісля ґрафа Міуру, але єго наслідник ґраф Іноуч поступав так само, як і єго попередник. Король був лиш манекіном в єго руках, в Кореї панував по правді Іноуч, видавав декрети і розпорядженя в імени короля і причинив ся найбільше до того, що Японців зненавиділи в цілім краю. Він то спонукав короля проголосити себе цісарем, і він то зробив, хоч дуже нерадо. Він так бояв ся, щоби Японці не зробили єму такий конець як єго жінці, що втік був до росийского посольства і пересидів там цілий рік.

За той час казав він собі виставити в европейскій части міста недалеко від росийского посольства нову палату Кіенґ-вун і мешкав там аж до найновійших часів разом з наслідником престола, котрого стереже як свого ока, окру-

О российскій военній силї в Манджурії подають тепер такі числа походячі, як кажуть, з урядового жерела: Загалом стоїть в Манджурії 228.000 мужа з 3.900 офіцирами, а з тих в першій лінії 180.000 мужа з 3000 офіцирами, в другій лінії 48.000 мужа і 900 офіцирів. В першій лінії стоїть 110.000 мужа піхоти, 12.500 мужа кавалєриї, 7.500 мужа артилєриї з 27 батериями, 12.000 мужа женійного корпуса і 8000 кріпостного войска; в другій лінії 40 батальонів піхоти, 36 шкадронів кавалєриї і відповідне число батерий.

Новинки.

Львів дня 20-го лютого 1904.

— **Ґр. Стан. Шептицкий**, капітан ґенерального штабу в Кракові, брат Впр. Митрополита, іменований войсковим австрийским аташе при российскій армії в Манджуриї.

— **Нагорода за скору поміч при пожарах.** Після приписів закона про огневу поліцию, кождий властитель коний обовязаний в случаю пожару доставити сейчас даром коні до сикавок і бочок з водою. Однак лучало ся часто, що задля браку коний поміч за пізно прибувала на місце пожару. З тої причини львівска рада повітова видала обіжник до всїх громадских рад і двірских обшарів свого повіта, в якім проектує визначене в кождій громадї значнїйшої нагороди для того, хто перший приставить коні для сикавки і пожарників

— **Пригадує ся членам т-а ім. Котляревского**, що загальні збори відбудуть ся дня 21 с. м. о 3 год. по полудни в комнатах Руской Бесїди, Ринок 10, I пов.

— **З драматичного тов. ім. Івана Котляревского.** На конкурс драматичних творів, оголошений тов. ім. І. Котляревского у Львові, прислано 5 штук: 1) „Заверуха“, 2) „Два домки і одна фіртка“, 3) „В курній хатї“, 4) „Неудача“ і 5) „За нашу свободу“. Дня 19 с. м. зійшли ся члени конкурсової комисиї: пп. Лев Лопатиньский, Ів. Огоновский, Мих. Павлик, др. К. Студиньский і др. Іван Франко і рішили одноголосно: не признати першої премії (100 К) нїкому з авторів, а другу в квотї 70 К роздїлити на дві половини і одну з них признати авторови „Заверухи“, комедиї в I дїї, а другу авторови „Два домки і одна фіртка“ також комедиї в I дїї. По отвореню куверти вийшло на яву, що автором обох преміованих штук є п. Лев Лотоцкий, народний учитель в Тростянци п. Потутори. Авторів непреміованих штук просить Видїл подати спосіб, в який має ся звернути їх рукописи. — З Видїлу драм. тов. ім. І. Котляревского у Львові 20 лютого 1904. *Ів. Огоновский*, голова; *Ів. Боднар*, секретар.

— **Новий шпиталь** має бути заложений у Львові. Буде то шпиталь „Червоного хреста“, призначений властиво для несеня помочи раненим в часї війни, однако в часї мира буде могло в нїй лїчити ся цивільне населене. При тім шпитали буде відкрита школа дозорчинь недужих. Позаяк потрібні до осущеня того загально пожиточного заведеня средства по більшій части вже забезпечені, то місто Львів буде мати в короткім часї о один новий шпиталь більше. Ґраф Роман Потоцкий пожертвував під будову того шпиталю півтора морґа землї.

— **Самоубийство.** Із Ілїшешт на Буковинї доносять: 48-лїтна донька тутешного мешканця Вільгельма Манца, Емілїя, поїхала дня 13 с. м. до стациї, там передала через знакомого листоноса лист до своєї родини і кинула ся під поїзд. Причина самоубийства невідома.

— **Страшна пригода.** Трилїтна дочка берлиньского готеляра Кранца вийшла оногди на під і вихилила ся крізь вікно, аби через скляний дах, що находив ся низше, поглянути на салю до танців. Нараз стратила дитина рівновагу, випала і через скляний дах упала на цементований номіст. Найдено бідну дитину з поторощеним хребетним стовпом і ранами на цїлім тїлї, в котрих були кусники скла. Очивидно, що дитина погибла на місци.

— **Вода в копальнях соли.** З Будапешту доносять, що в угорских копальнях соли в комітатї мармароскім показала ся вода. Треба буде занехати робіт. Шкоду обчислюють на міліони.

— **Фреквенция в австрийских полїтехнїках** представляє ся в зимовім півроцї 1903/4 після урядової статистики в таких цифрах: Полїтехніка у Відни числила 2563 слухачів (минувшого року 2253); в Празї ческа 1657, нїмецка 858; в Бернї ческа 319, нїмецка 610; у Львові 1069, супротив 996 в попереднім роцї. Разом на всїх австрийских полїтехнїках є 7597 слухачів, а то 7013 звичайних і 524 надзвичайних.

— **Платня народних учителїв на Буковинї** після найновійшої тимчасової реґуляциї есть така: платня тимчасових учителїв зі сьвідоцтвом зрілости 900 К, а тимчасових з кваліфікацию 1000 К; одної третини сталих учителїв 1240 К, другої третини 1500 К, а третої 1750 К; з низшої до висшої кляси платнї переходить ся після лїт службы. Остаточна реґуляция платнї буковиньского учительства має полагодити ся в 1905 роцї.

— **Фальшівник гроший.** В Станиславові відбула ся оногди перед тамошним судом присяжних розправа против 23 лїтного парубка Михайла Новицкого з Бережниці, обжалованого о підроблюванє гроший. Новицкий робить враженє незвичайно талановитої людини. Малим хлопцем пас худобу, а коли скінчив народну школу, став ковалем, відтак без чужої помочи віртуозом-скрипкарем і попри многих инших способностях проявляв великий талан до механіки. І так зладив він скринку, що замикала ся без ключа і котрої кромі него нїхто не вмів отворити. В нїй переховував прилади до фальшованя гроший, які сам собі змайстрував. Перед судом признав ся до злочину і заявив, що в той спосіб хотїв придбати собі гроша на час войскової службы, яка єго дожидає. Єго оповіданє про спосіб, як підробляв гроші, було так подрібне, що робило враженє популярного викладу. Вердикт судиїв присяжних признав Новицкого винуватим, наслїдком чого трибунал засудив єго, увзглядняивши злагіднюючі обставини, на два місяцї вязниці.

— **Зловлений злодій.** Володислав Айхнер, „король вломників“, о котрого арештованю до-

---

жений российскими офіцирами, котрі підняли ся бути офіцирами в єго войску а рівночасно стерегти і єго житя.

Із сего можна вже добре зрозуміти, що спонукало Японців до війни з Росиєю. Они з давен давна уважали Корею за край, що повинен би належати до круга їх впливу. Економічні інтереси звязали тісно Японію з Кореєю. Задля неї розпочали були Японцї війну з Хинцями і коли їм вже здавало ся, що они стали панами ситуациї, побачили ся нараз загрожені в своїх найжизненнїйших інтересах. Корея готова була дістати ся зовсїм під вплив Росиї. До того треба було недопустити, бо хоч би Росия навіть не забралась була Кореї, вплив Японців готов би був там зовсїм ослабнути. В Кореї побіч российскої партиї утворилась була ще й чисто корейска, противна так само Росиї як і Япониї, а обі ті партиї були би однаково виступали против Японців. Японцї видїли добре, на що заносить ся і в Япониї утворилась була партия, котра перла до війни. Тота партия виробила собі була такий вплив в широких масах народу, зробила війну з Росиєю так популярною, що, як тепер показує ся, готова була вибухнути ворохобня, як би правительство не послухало було голоcу народу.

Сам японьский цїсар, кажуть, і єго мінїстри були противні війнї аж до послїдної хвилї і чекали ще лиш на відповідь Росиї. Відповідь була вже в руках российского намістника Алексїєва і о тім знав российский посол в Токіо. Коли японьске правительство стало конче домагати ся відповіди, він зателеґрафував до Алексїєва, але єго телеґраму переловили і відповідь не наспіла, а тимчасом японьске правительство рішило ся зірвати дипльоматичні відносини, щоби тим скорше розпочати війну і уникнути ворохобнї в краю. Чи так було, чи нї, се вже річ меншої ваги; але факт єсть, що війна вже ізза Кореї а справа манджурска висунена більше в інтереси Анґлїї та Сполучених Держав північної Америки, хоч не можна заперечити, що й она на случай побіди Японців призначена піднести їх вплив і значінє серед жовтої раси на далекім Всходї.

Зараз скоро лиш Японцї заняли Сеуль, розійшла ся була чутка, що они зажадали від корейского цїсаря, щоби він казав арештувати свого мінїстра двору Йіонґіка. Сей мінїстер то важна фіґура в Кореї, тим більша, що він уважає ся за великого прихильника Росиї. А. Гемільтон, котрий в січни сего року видав в Льондонї книжку про Корею, так розповідає про сего мінїстра:

Коли хіньскому цїсареви удасть ся видобути ся із солодкої неволї своїх жінок, то він попадає в неволю свого незвичайно здібного, але безсовістного мінїстра Йіонґіка, свого мінїстра двору, котрий веде єго зелїзною рукою. Коли би цїсар мав відвагу, то прогнав би зараз того мінїстра. Нїякий з давнїйших мінїстрів не умів так старати ся о гроші для двору, як він; а що цїсар нїчого так ненавидить, як порожну касу, то Йіонґік має повне єго довірє. Яко мінїстер фінансів і скарбник цїсарскої палати противив ся Йіонґік завсїгди контролї доходів з морского мита. А треба знати, що старшим надзирателем і управителем морского мита в Кореї єсть Шкот, отже анґлїйский підданий Мек Ліві Бравн, а то значить, що й Анґлїя має свої грошеві інтереси в Кореї. В порозуміню з российскими і француcкими дипльоматами — отже противниками Анґлїї — старав ся він конче усунути того анґлїйского урядника. То не удало ся єму лиш длятого, що в Чемульпо явили ся анґлїйскі кораблї з Вей-гай-веі і загрозили висадженем анґлїйского війска.

Мимо свого низького роду прилучив ся був Йіонґік до партиї і коли ще служив за двигаря носилки убитої королевої, заслужив ся він дуже для свого монарха а той не забув опісля на свого слугу: він займав що раз висші становища, аж наконець завдяки свому розумови і своїй проворности та хитрости став мінїстром фінансів. Як лиш міг і умів найліпше, служив свому цїсареви. А все-таки єго боляли ся і ненавидїли і він мав богато ворогів, котрі кілька разів старали ся єго убити. Коли їм не удало ся єго отроїти, то підложили пекольну машину в тій комнатї в шпитали в Сеули, де він лежав недужий. Він то попадав в неласку, то знов приходив до ласки у цїсаря, але був і єсть все ще найважнїйшою особою в Сеули. Єго піддержує Росия а потайком і цїсар держить зі своїм мінїстром. Не давно тому, коли єго поступованє стрітило великий опір, втік Йіонґік на российский корабель, а той поплив з ним чим скорше до Порт-Артура. Звідси завів він знову переговори з цїсарем в тій цїли, щоби міг безпечно вернути тай вернув дійстно під охороною российского війска. Йіонґік пішов зараз до цїсаря та відзискав знову ласку свого монарха і так поборов тайні заходи своїх ворогів. Що тепер з тим Йіонґіком стало ся, не знати. З того видко, які впливи дїлають на дворі корейского цїсаря і якими людьми послугує ся иноді дипльоматия.

Про Мек Ліві Бравна, старшого назирателя морского мита в Кореї, розповідає Гемільтон, що він може вже яких 30 лїт тому назад вступив був до хіньскої митової службы і єго післав до Кореї Роберт Гарт, теперішний надзиратель хіньского мита. Бравн говорить не лиш по анґлїйски, але й по нїмецки, по француски і по італїяньски, а також дуже добре по хіньски і по корейски. Він має своїх сотрудників і прихильників в портах отвертих для міжнародної торговлї, але що не умів позискати собі нарід, то стоїть осібняком.

Та й женщини грають непослїдну ролю на корейскім дворі, що впрочім і не дивота, бо таке дїяло ся і дїє ся і на европейских дворах з високою, европейскою культурою. На корейскім дворі має тепер велике значінє перша жінка цїсаря, як Гемільтон єї називає, леді Ом, давна служниця убитої королевої. Тота леді (пані) Ом то вже старша женщина, але безпечно дуже здібна, бо хоч вже й пристарку-

носили ми сногди, дезертир 80 полку піхоти, допустив ся в часї кількадневних вандрівок по Львові і околици цїлого ряду безличних крадежий, які єму доказано. Айхнер, як тепер виявило ся, обікрав і п. Чайковского в Бібрцї на звиж 10 тисяч корон. Іменно вчера п. Чайковский, будучи в поліциї, пізнав на нїм своє власне одїнє. Де Айхнер задів покрадені у п. Чайковского инші річи, не знати. Здає ся мусїв їх попродати львівским ганделесам, котрі купують від злодїїв крадені річи за півдармо і переховують їх відтак перед оком поліциї.

— **Дивний зьвір.** Від якогось часу появляв ся в лїсах любачївских якийсь зьвір, що в день крив ся в гущавинах, а лиш ночами, коли були сильнїйші морози і снїг укривав землю, підкрадав ся до селяньских загород під лїсом, аби з оборогів сїном заспокоїти голод. Слїди вказували, що то великий зьвір, відтиски ніг на снїгу подібні були до оленячих, але значно більші, немов би лося. Один лїсничий кілька разів засїдав ся коло оборога, однако без успіху, бо або цїлком не показував ся, або почувши на яких триста кроків мисливого, утїкав. Однако раз чи то задля темної ночи, чи примушений голодом, наблизив ся загадочний зьвір до оборога і лїсничий тодї пострілив єго. На другий день добито в лїсї того зьвіра і показало ся, що то була здичіла ялівка.

— **Помер** о. Ігнатий Вахнянин, парох Сїняви, коло Ярослава, дня 19 с. м., в 46-ім роцї житя

Родимцї!

Бодрім ся! сим кличем, що і фільософ римский відзивав ся до своєї суспільности: „in corpore sano, sana mens" — відзиваємо ся і ми, Соколи столицї галицкої Руси, до Вас, любі Родимцї. Той клич то наша будучність, а метою єї є не лиш розвій сил духових але і фізичних.

Памятаймо, що і найбільший розвій духовий упадає з занедбанєм сил фізичних!

Ми скитаємо ся під тином, ми не в силї навіть приняти у себе гідно наших чужих другів, бо не маємо власної хати. Ми відчули сей біль, се прикре упослїджене і ми — ми зірвались до лету.

Родимцї! не зливайте наших крил водою, додайте нам сили, додайте відваги до лету!

Ми не домагаємо ся великих жертв від Вас, не жадаємо посьвяти, жадаємо лише дрібної прислуги, якої і ворогови не вімовляє ся.

Ми видали облїґациї по 10 К зворотні найдальше до десяти лїт!

Се підвалина наша, за котру мусить станути наша власна хата.

Родимцї! розкупіть тї облїґациї, позичте нам кождий сих десять корон, котрі в протягу десять лїт з'обовязуємо ся звернути, а здвигнемо величний храм слави для Вас, для нас й для нашої бідної Руси України.

Ми пересьвідчені, що не найдесь нї оден сьвідомий Русин Українець, котрий не уважав би за свій народний обовязок підперти наші змагання і закупном сих облїґаций-позичок причинити ся до здвигнення гідної столичного міста „Сокільнї", в якім кріпитись буде в здоровім тїлї сильний дух.

Не ударяємо в штучну струну патріотизму, бо думаємо, що так само кождий сьвідомий думає.

Ми в тїй гадцї видали облїґациї.

Зголошувати ся по облїґациї письменно або лично можна все у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра" або в „Соколї", Львів, ул. Підвальє ч. 7.

Комісия для будови дому „Сокіл" у Львові.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 19 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·25 до 8·50; жито 6·50 до 6·70; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 5·20 до 5·30; ячмінь броварний 5·60 до 5·80; ріпак 9·40 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·25; хміль за 56 кільо 120·— до 130·—; конюшина червона 65·— до 76·—; конюшина біла 65·— до 90·—; конюшина шведска 55·— до 80·—; тимотка 22·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 лютого. В Делеґациї австрийскій вела ся вчера дальша дискусия над буджетом войсковим. Дел. Ник. Василько виголосив при сїй нагодї бесїду політичну, в котрій звернув увагу на росийско-японьску війну і зазначив, що Русини, котрих єсть 20 міліонів в Росиї, хоч суть найбільшими противниками царизму і теперішної форми правлїня, отже немають найменшої симпатиї для зарядженъ теперішних верховодів в Росиї, мимо того не мають симпатиї для Японцїв і жаль їм того, що нарід росийский запутав ся у війну з Азиятами. Бесїдник висказав відтак довіре міністрови війни і просив, щоби войско стояло на сторожи перед заграничним ворогом, а не на услугах внутрішних роздорів.

Відень 20 лютого. Підполковник ґен. штабу Чічерич, висланий зі сторони Австро-Угорщини до росийскої головної кватири у всхідній Азиї, виїздає нинї до Петербурга, де представить ся цареви а відтак поїде до Владивостока.

Будапешт 20 лютого. З підполк. Чічеричом їде до Владивостока також капітан ґен. штабу ґр. Стан. Шептицкий, брат Впреосьв. Митроп. Андрія Шептицкого.

Кольонїя 20 лютого. „Köln. Ztg." доносить з Петербурга під вчерашною датою: Удержує ся тут уперто чутка, що Алексїєв наміряє перенести головну кватиру з Порт-Артура до Мукдена а движиму інтендантуру до Харбіна. Міністер війни Куропаткін вже мабуть іменований начальним вождом сухопутної армії у всхідній Азиї і від'їде сими днями на поле війни. В Петербурзї заступить єго шеф ґенерального штабу Сахаров.

Вашинґтон 20 лютого. Росийске правительство повідомило державного секретаря Гая, що іменованому американьским консулем в Дальнім, Морґанови, не уділить „exequatur", бо Росия підчас війни не хоче мати на півострові Ліаотунґ нїякого заграничного урядника. Сей крок Росиї єсть предметом поважного розважуваня в департаментї державнім. Що до нових консулів для місцевостий Мукдена і Антунґа то департамент державний уважає Манджурию за хіньску провінцию і зажадає екзекватур лиш від Хіни.

Хабаровск 20 лютого. Головний комендант армії росийскої в Манджуриї, ґен. Лїневич, виїхав з цїлим штабом на терен війни.

вата та ряба, уміє цїсаря знаменито за ніс водити. Як она могла таки зовсїм опанувати цїсаря, се просто непонятна загадка. Нїяка инша женщина єму так не подобає ся, виявивши хиба ту рідку нагоду, коли за єї призволенєм покажуть єму якусь нову красавицю. А леді Ом навіть не була завсїгди гаремовою жінкою цїсаря. В молодих лїтах була она любовницею якогось Хінця, а відтак опинила ся у якогось міністра, котрий віддав єї на службу до убитої королевої, котра пізнала єї в домі свого батька. Коли она стала на службу у королевої, мала вже двоє дїтий, а що королева була би такої не приймила, то їй о тім нїчого не сказали. Леді Ом сьпівала знаменито, танцювала дуже красно, малювала і говорила, писала та читала так само дуже добре по хіньски як і по корейски. Королева була дуже полюбила свою вірну служницю, аж одного дня підглянула, що й король щось дуже лаєкав на служницю. Одного красного дня мусїла леді Ом втїкати. Тодї якийсь висший урядник взяв до себе вандрівну красавицю і она була у него аж до смерти королевої. Опісля вернула она назад до цїсарскої палати і стала першою жінкою короля і від тої пори аж доси вплив єї на короля не зменшив ся анї трошки. Відколи же привела єму сина на сьвіт, то одержала і вплив в державі.

Торік принесли були европейскі ґазети портрет молоденької і дуже красної панни Емілії Бравн, котра доступила того „щастя," що стала другою жінкою корейского цїсаря. Панна Бравн єсть донькою якогось американьского місіонаря. Цїсар Ї-Генґ залюбив ся в нїй і „викрав" єї, значить ся, казав єї двірским слугам привести силоміць до своєї палати і оженив ся, а коли она торік привела єму сина на сьвіт, іменував єї цїсарскою княгинею. Чи Американцї із сего титулу не схотять тепер робити собі якихсь претенсий до Кореї, не знати.

А тепер ще кілька слів про то, як цїсар публично показує ся народови на улици. Єсть то видовище одиноке в своїм родї на цїлім сьвітї. Улици насамперед очищують і замітають та висипують піском а весь нарід виходить дивити ся, але з далека, дуже здалека. Войско розганяє людий і не пускає їх. Одного разу міністер війни не дістав платнї через три місяцї за кару, що допустив людий за близько до цїсарского походу. Войско, що держить порядок на улицях, обертає ся лицем до людий, не до цїсаря. Наконець отвирає ся брама палати і виходить похід: насамперед їде піхота, узброєна в старі карабіни, відтак несуть жовто-червоно-зелені і синї, шовкові прапори; опісля їдуть їздцї на нужденних кониках в старосьвітских шоломах, котрим вже 400 лїт і в кафтанах з карбованого брокату, котрого молї вже добре погризли. Офіцирі сидять на сїдлах, що так високі понад конем, як кінь від землї. Наконець біжать бігуни, що батогами розганяють людий. Тепер відзивають ся бубни, а за ними їдуть прибічні слуги цїсаря в жовтім одїню і в соломяних капелюхах з розетами всїлякої краски, та артилєристи з одно або з двома пушками. За ними їдуть двигарі в червонім одїню із подвійними митрами на голові та несуть парадну носилку з червоними заслонами, на котрій під дашком сидить цїсар. За цїсарем несуть на подібній носилцї наслїдника престола, а за ним поступають гурмою двірскі урядники, міністри і вельможі у всїлякім одїню та в широких капелюхах на голові або у високих митрах з позолочуваного грубого паперу. Кождого вельможу, що їде на конику, держить двоє слуг, по однім з кождого боку. Декотрих везуть слуги на візках, вибитих кожами з пардів. Похід той тягне ся цїлими годинами по улицях, а коли змеркне ся, то піхота несе на дручках лїхтарні з червоного або синого шовку.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

— **Громада Любінь Великий** коло Львова має на продаж 60 моргів рілї з парцеляциї фільварку „Кудерава" по цїнї 420 К за морґ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйнї цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїннї папери льокованї в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом И. Недоцада. (Телефона число 527).